

productiva in Deo, videlicet intellectus, qui se habet per modum nature, & voluntas. Sed querere potest, si intellectus, & voluntas sunt duo principia productiva in diuinis, & uterque habet actum suū essentialē, videtur, quod actus productiuus pertinet ad eius essentialia attributa; nulla autē persona potest produci per actionem sibi conuenientē: sic enim esset productiva sui ipsius; oportet, ut præter actus illos essentialē, sint alij actus non cōmunes personis, sed proprii illi, vel illis, à quo, aut à quibus persona, vel personæ procedunt. Et quia duæ personæ solis duabus actionibus producuntur ad videndum quō in Deo sint tres personæ, & tñ tres, oportet videre quō in Deo sint tñ duæ actiones, videlicet intellectus, & voluntatis, præter actus eorū essentialē: & quō illæ duæ actiones non sunt realiter plurificatæ, quia non reitatur secundas vltra eas. Est ergo sciendum, quod actus intellectus, & voluntatis non complētur, nisi in duplici genere actionis, quorum vnus in Deo tam ex parte intellectus, quàm voluntatis, est essentialis, alter verò notionalis seu personalis: ita quod actus intelligendi, & volendi perficitur in hoc, ut ipse intellectus, & voluntas nō sint in actibus illis essentialibus, sed procedant ad actus intelligendi, & volendi, ut sunt notionaliter, prout s̄m vtrunq; eorum est aliquid personæ: non aliter. Intellectus namq; intelligēdo se, nunquā s̄m actū intelligendi perficitur, donec ex actu suo procedat verbum, similiter nec voluntas, quouisq; ex actū suo procedat amor. Sicut. n. in verbo intellectus quiescit in vero, nec in actione intellectuali perficitur, quouisq; ipsum verū attingat, sic in amore procedit (quem zelū possumus appellare) quiescit voluntas, ut in bono, & non in actione voluntaria, donec ipsum bonū attingat. Quod ut clarius innotescat circa Deū, videndum est quō hoc cōtingat circa actus intellectus, & voluntatis in nobis. Et primò ex parte intellectus, cuius actiones tanq; proprias, intellectus clariùs percipit quod actus voluntatis tanq; à se alienos. Porro intellectus noster est partim passiuus, & partim actiuus. Et primò passiuus per hoc, quod perficitur ex motu, qui fit à re intellecta in ipsum, per quē motū perficitur ex intellectu, & intelligibili ipse actus intelligendi, qui est operatio eius prima, quæ perficitur in simplici notitia habita de re intellecta. Estque notitia ista quasi cōfusa, & indeterminata manifestatio eius, quod ipsum cognoscitur. Ad formatū autē in se de re quid expressum, & determinatum, intellectus nō se habet actiue, discurrēdo via artis, & inuestigando quod quid est: & tñ actus eius vocatur cognitio, & est verbū, sed adhuc informē, atque formabile, nondum formatū. Cumq; adiecta differentia vltima cōcipit rationē diffinitiuā, illa est verbum in iure in intellectu perfectū, & formatū per actū eius s̄m, ad quem se hēt purē actiue. Hinc multū deficiunt à ratione verbi, qui dicunt, quod prima notitia simplex cōcepta in intellectu de re intellecta, sit verbum. Quemadmodū autē duplex est operatio intellectus, ita, & voluntatis: Vna videlicet clara, & incompleta in amore simplici imperfecto, alia in amore perfecto. Amor autē imperfectus, quod est quasi tempor, correspondet primæ operationi intellectus: sed amor perfectus correspondet verbo seu perfectæ intellectus cognitioni. Sic dicimus in diuinis, quod ad cōpletionē, & perfectionem actionis intellectualis, & voluntariæ, non sufficit illa, quæ est simplicis notitiæ, & amoris, qui est purē essentialis tam ex parte intellectus, quàm voluntatis: sed requiritur ex parte intellectus notitia procedēs, quæ dicitur uerbum atq; ex parte

voluntas, quæ dicitur amor. Cū ergo in Deo

Intellectus & voluntas duplici actione genere complentur.

Duplex operatio intellectus & voluntatis.

Qualis.

Id est...

Dionys.